

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

SPOUTÁNÍ
OSUDEM

 FRAGMENT

KRVAVÁ ROMANCE

SPOUTÁNÍ OSUDEM

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Alice Moon

Krvavá romance – Spoutání osudem – e-kniha

Copyright © Fragment, 2013

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

KRVAVÁ ROMANCE

SPOUTÁNÍ OSUDEM

Alice Moon se narodila roku 1978 v Madisonu ve Wisconsinu. Stala se tlumočnicí a pracovala pro různá zahraniční vydavatelství a noviny. Vždycky se ráda toulala po wisconsinských lesích a vymýšlela si příběhy. Na takové procházce vznikl i nápad napsat Krvavou romanci. Před dvěma lety se Alice přestěhovala za svým přítelem do Německa. Dnes žije v Norimberku a pracuje jako autorka a překladatelka.

Krvavá romance:

Díl 1: Polibek nesmrtelnosti

Díl 2: Věčná touha

Díl 3.: Spoutání osudem

Alice Moon

KRVAVÁ ROMANCE

SPOUTÁNÍ OSUDEM

F RAGMENT

*V okamžik, který tě jako osud přiková,
zamilovaný pohled, jenž z tebe rozum vysává,
v takový okamžik ten, kdo jej pocítil,
dříve než zmizel, kus věčnosti zakusil.*

Friedrich Rückert

Jedna

Itálie, 1881

„Modleme se za čistotu a neochvějnost jeho duše, aby na samém konci své cesty odolala lstivému lichocení Satanovu, aby se vzepřela falešnému vábení pekla a s důvěrou se obrátila k spásné náruči nebes.“

„Prosíme tě, vyslyš nás...“

To monotónní mumlání mu nahánělo husí kůži. Ve světle svíček, které jen stěží pronikalo hustým dýmem, vypadaly postavy v tmavých hábitech a se svěšenými hlavami jako stíny. Do nosu mu vnikala štiplavá vůně kadidla, špatně se mu dýchalo.

Bim-bim... Bim-bim... Bim-bim...

Zavrával, jak se rozezněly těžké zvony – majestátně, naléhavě, neúprosně.

„Pochop konečně, co se stalo. Veškerý odpor je marný,“ jako by mu vyhrožovaly svým hlubokým hlasem.

Čísi štíhlá ruka mu sevřela paži. Chlapec zděšeně vykřikl. „Ne, nechte mě!“ Zmocnila se ho panika. Věděl, co se teď od něj očekává, a zkusil se vytrhnout. Ale matčině pevnému sevření neunikl.

„Všichni už na to čekají! Uděláš, co je třeba, rozuměl

jsi?“ zasyčela mu těsně u ucha. Vlekla syna k otevřené rakvi. Její kroky se rozléhaly po studené kamenné podlaze. Nestihl včas zavřít oči. Ten pohled ho zasáhl jako úder pěstí. Hrdlo se mu stáhlo a náhle měl pocit, že se zadusí.

Smrt se zavrtala do tváře muže v rakvi jako lačný červ, prorazila si cestu mezi kostmi v jeho lebce, vysála všechen lesk z vlasů, všechnu barvu a sílu z jeho rysů a zanechala za sebou v šedé pleti hluboké rýhy.

Do chlapce se dala příšerná zima.

To není on, to nemůže být on, bušilo mu neustále v hlavě. Dunění zvonů ho bolelo v uších, žaludek měl jako na houpačce. Zdálo se mu, že se zdi místnosti k němu přibližují, že ho rozdrtí.

To nesmí být on, nesmí, nesmí, nesmí to být on...

„On není mrtvý, ještě žije!“ zakřičel do hukotu zvonů.

„Buď zticha!“

„Není to pravda, není to pravda! On je silný, daleko mocnější než smrt!“

„Svatá Marie, matko Boží, toho chlapce posedl ďábel,“ zašeptal kdosi. „Je to dítě Satana! Všemocný Bože, ujmí se ho.“

Všechny tváře se obrátily k němu, ústa šeptala a mumlala, ze všech stran na něj hleděly nepřátelské oči. Přibližovaly se, stále se přibližovaly. Vysmívaly se mu a odsuzovaly ho. Lidé si na něho ukazovali. Zatočila se mu hlava. Nohy se mu podlomily, kamenná podlaha byla

náhle blíž. Na kratičkou chvíli se mu zdálo, jako by se nad ním zjevila popelavě šedá, šlachovitá ruka a přitiskla se mu na hrdlo. Byla ledově studená. Pak se mu zatmělo před očima.

Dustin seděl na posteli a zíral před sebe. Když se probíral, odvezli ho rodiče zpátky do Montebella, mlčky, avšak s vyčítavými pohledy.

Mrtvý, mrtvý, mrtvý, dunělo mu neustále v hlavě. Co se jenom pokazilo? Jeho dědeček přece nesměl zemřít, nikdy. Slíbil mu to. Zatvrzele bojoval se smrtí, stejně zatvrzele jako s kýmkoli, kdo kdy chtěl zkřížit jeho plány. A jeho plánem bylo zůstat naživu, třebaže před rokem těžce onemocněl.

„Dnes v noci mě smrt chtěla přelstít,“ pošeptal starý pán vnukovi před pár měsíci u snídaně a Dustinovi naskočila husí kůže. „Ale já jsem byl silnější než ona, přemohl jsem ji. Nikdo mi nebude zakazovat žít – ani sama smrt! Věřím pevně v sebe a ve své síly. A když něčemu pevně věříš, nic není nemožné. Na to nikdy nezapomínej, chlapče!“

Dustin si dědečka, toho silného a neohroženého bojovníka, obdivně prohlížel. Giacomo di Ganzoli byl člověk, jemuž všechno vycházelo, kterému nikdo neodporoval a na nějž i sama smrt byla krátká.

„A v co věříš ty, Dustine?“

Dustin chvíli přemýšlel a nakonec s přesvědčením odpověděl: „Já věřím taky v tebe, dědečku!“

Když mu budu důvěřovat, nemůže se ani mně nic stát, říkal si. Ale teď tu ten muž, ve kterého tak pevně věřil, náhle není. Leží v tmavé dřevěné bedně. Smrt ho přemohla. Brzy se promění v prach a popel.

Smrt nejenže Dustina připravila o dědečka, zničila i jeho víru v Giacomovu neporazitelnost.

Smrt je silnější než ten nejsilnější člověk. Nikdo se jí nedokáže vzepřít, vůbec nikdo.

Dustin ten večer usnul zoufalý, zdeptaný tímto novým, hořkým poznáním, a s prázdnotou v duši. Avšak uprostřed noci se náhle probudil, celý roztřesený a s bušícím srdcem. Jasně před sebou viděl dědečka, jako by právě vstal z hrobky. Jeho hlas se proměnil v děsivé, chraplavé sípání.

„Nevěřil jsi ve mě dost pevně, Dustine,“ zasípal starý muž. „Jen proto jsem musel zemřít. Jsi vinen mou smrtí, to tvoje pochybnosti mě zradily!“ Slova Giacomu di Ganzoli se nenávratně vryla do Dustinovy mysli.

Ještě o dvanáct let později ho pronásledoval vyčítavý výraz v dědečkových očích. A třebaže věděl, že to byl pouhý přelud sedmiletého chlapce, zanechaly dědečkovy oči temné stopy na jeho duši. Stopy, které se mu navzdory veškeré snaze dařilo maskovat jen navenek, zatímco v jeho nitru pomalu a tiše narůstal strach. Strach ze smrti.

Dvě

„May, prosím! Copak jsi na všechno zapomněla? Byli jsme si kdysi tak blízcí, milovali jsme se, tolik jsme toho jeden pro druhého riskovali... Víš, udělal jsem chybu. Byl jsem k tobě nespravedlivý a přeju si, abych mohl vrátit čas! Přísahám, že je mi to všechno strašně líto. Ale teď už zmizím z tvého života a už nikdy, nikdy se k tobě nepřiblížím...“

„Mlč!“ přeruším ho. „Dostal jsi šanci, Dustine. Ale rozhodl ses, že se staneš krvelačnou bestií. Vybral sis za oběť Simona, abys zničil moje nové štěstí. Nedokázal jsi snést, že jsem našla pravou lásku a že jsem se směla stát znovu člověkem. Ale teď se ti můžu pomstít. Dlouho jsem čekala na tuhle chvíli. Budu krutá. Chci vidět, jak trpíš. Chci, aby sis prošel peklem!“

„May, prosím...“

„Ne! Je pozdě. Už je pozdě, příliš pozdě, příliš pozdě!“ zazpívám a propukám v smích. Směju se, směju a směju! Ten obraz před mýma očima je tak opojný, tak osvobozující, že mám chuť skákat a tančit radostí. Za chvíli se začne proměňovat. Posadím se vedle jeho vězení, budu se dívat. A opravdu... Dustinovo tělo sebou škube a z obličeje mu mizí všechna barva. Obrovskou

rychlostí se sesychá a zmenšuje, hroutí se do sebe, až zcela ztrácí své krásné, stejnoměrné rysy. Fascinovaně se usmívám a přihlížím jeho utrpení. Čekala jsem tak dlouho! Po bradě mu žalostně stékají poslední zbytky tekutiny, až se mu na lebce napíná jen potrhaná kůže a žíly, a jeho oči leží v očních jamkách zapadlé a šedivé jako vyhořelé uhlíky. Vzplane v nich poslední tichá prosba.

„May, prosím...“

Zakňučí a natáhne ke mně roztřesené kostnaté ruce. Jeho hlas je slabý, skoro ho neslyším. Ale já do něj jen kopnu, vyskočím a dám se do smíchu. Směju se, směju a směju a směju...

May se prudce posadila na posteli. Noční košile se jí lepila k tělu a vzduch v místnosti jí připadal nesnesitelně horký a zatuchlý. Se zavřenýma očima se zhluboka nadechovala a vydechovala, aby se uklidnila. Nechtěla dnes večer usnout. Ačkoli byla nesmírně unavená, předsevzala si, že zůstane vzhůru. Ale možná byl tenhle sen jakýmsi posledním přípravným krokem před tím, co se už brzy stane. „Ach, Simone,“ zašeptala a její prsty sevřely rudý kamínek ve tvaru kapky, který visel na černé kožené šňůrce. „Simone, prosím, pomoz mi dnes v noci naplnit můj plán, abych už konečně našla klid, abychom my oba našli klid.“

Mayiny vzpomínky na Simona byly stále stejné. Viděla před sebou jeho rozesmátý obličej, slyšela jeho vřelý hlas a dívala se do jeho jasných očí. Jenže pocity, které v ní ty obrazy vyvolávaly, byly předem nevypočitatelné. Někdy blaženě usnula s úsměvem na rtech a bylo jí, jako by Simon ležel vedle ní a doprovázel ji do říše spánku. Ale poslední dobou ji vzpomínky na krátký čas, který spolu strávili, velmi bolely, až se bála, že ji to zničí. Její sny jsou plné nenávisti a touhy po pomstě. Přitom jí takové pocity byly až donedávna cizí. Teď ji však přepadají dokonce i ve dne, jako by si po dlouhém čekání vynutily právo prosadit se. May chce Dustina tvrdě zasáhnout. Touží vidět jeho muka. Utrpení Dustina, Simonova vraha, který zničil její štěstí. Před mnoha lety se May domnívala, že Dustina miluje. Jak byla naivní! Ten netvor teď ještě ke všemu poblouznil její jedinou kamarádku. Přivedl by Sárú do neštěstí, tomu ona musí zabránit. V průběhu uplynulých týdnů osnovala plán stále tvrdší a brutálnější pomsty. Často se budila s křikem a s divoce bušícím srdcem. Byla odporná sama sobě. Ale i to postupem času opadlo a May si náhle nebyla jistá, čeho by nakonec byla schopná, kdyby se Dustinovi skutečně ocitla tváří v tvář. Ve snech pociťovala radost, když ho nemilosrdně pronásledovala a dostávala do úzkých. Radovala se, když se scvrkl v bezmocnou trosku a ona se mu vysmála. Představila si už snad všechny myslitelné scénáře

jeho zničení. Byla připravená na krutost, kterou přitom projeví, a věděla, že se nenechá obměkčit – ani Dustinovým žadoněním, ani jeho omluvami. Nezachvátí ji náhlý soucit, protože její sny ji naučily těšit se z jeho utrpení a skomírání.

Pokud ke mně stále něco cítíš a myslíš si, že je tvá láska dost silná, pak přijď v noci z pátku na sobotu ke starému kamenolomu na kraji lesa. Odtamtud už tě ke mně dovede označená stezka. Nemůžeš tam nijak zabloudit...

May neměla čas přečíst si celý dopis, který Sáře vypadl z kapsy kabátu, ale těch několik řádek jí stačilo. Byly to zásadní informace. Dustin se zřejmě zdržuje poblíž starého kamenolomu a chce se setkat se Sářou. Zítra v noci. Ale ona, May, se vydá na cestu už dnes a bude pátrat po jeho úkrytu. Možná bude mít štěstí a konečně uskuteční svůj plán.

Od chvíle, co Dustin zmizel, May tušila, že není daleko. Teď se jí to potvrdilo – snad náhodou, ale možná také proto, že přece jen existuje něco jako osud nebo spravedlnost. May má šanci se pomstít, a tu si nenechá proklouznout mezi prsty. Je to její *povinnost*, zneškodnit Dustina jednou provždy. Kvůli sobě, kvůli Simonovi a kvůli Sáře.

Podívala se na hodinky: půl desáté.

„Je čas jít, Simone,“ zašeptala May a políbila červený přívěsek. „Jdeme.“

„Co je to s ní? Není snad... Chci říct, že vypadá, jako kdyby...“

„Ne, bože, není mrtvá! Jenom... omdlela. Jonathane, chápu, že ti to musí připadat podivné, ale pro všechno existuje vysvětlení, věř mi.“

Jonathan váhavě přikývl. „Dobře, můžeme to probrat později. Nejdřív ji musíme dostat pryč odsud, vždyť je úplně promrzlá.“

Sářiny ruce byly ledové a její obličej vypadal v bledém měsíčním světle jako vytesaný z kamene. Kolem bylo naprosté ticho, jako by les spolkl veškeré zvuky.

Dustin se nervózně rozhlédl. Snažil se utřídit si myšlenky. Všechno se odehrálo strašně rychle. Nejdřív si vůbec neuvědomil, že to byl právě Jonathan, kdo jeho a Sáru osvobodil z té díry.

Jonathan má pravdu. Musí Sáru co nejrychleji dostat pryč z lesa. Kdo ví, kde se právě zdržuje ONA a kdy se znovu objeví u jámy, aby Dustina zkontrolovala. Otázkou pouze je, kam mají Sáru tak narychlo vzít a hlavně – kde bude před NÍ momentálně v bezpečí?

„Jonathane, prosím tě, poslouchej mě teď pozorně,“ zašeptal Dustin naléhavě. Nutně potřeboval, aby mu spolužák věřil. „Je důležité, aby se nikdo nedozvěděl, co se tady stalo a kam Sáru dopravíme, rozumíš? I když ti to připadá divné a nejspíš máš spoustu otázek – s nikým o tom nemluv. Musíme ji dostat někam, kde se bude